

Poutní slavnosti ve farnosti Sedlčany léto Léta Páně 2010

Čtěte prosím UPOZORNĚNÍ na str. 7

obec	zasvěcení kostela / kaple	datum slavnosti	pouť slavíme		malá pouť (poznámka)	
			den	hodina	den	hodina
Počepice	Narození sv. Jana Křtitele	24.6.	27.6.	9:30 *	23.6.	15:30 *27.6. Jesenice mše v 11 h
Křepeňice	Narození sv. Jana Křtitele	24.6.	27.6.	14:30	27. 6. nebude mše sv. na Chlumu	
Žďár	Navštívení Panny Marie	2.7.	4.7.	14:00	Požehnání nově opravené kaple	
Vojkov	Sv. Jakub st.	25.7.	25.7.	8:00	18.7. nebude mše sv. ve Vojkově 25. 7. nebude mše sv. v KoH	
Vápenice	Sv. Anna	26.7.	25.7.	14:00		
Solopysky	Proměnění Páně	6.8.	8.8.	14:00		
Sedlčany	Nanebevzetí Panny Marie	15.8.	15.8.	8:00	14.8.	18:00
Kosova Hora	sv. Bartoloměje	24.8.	29.8.	8:00		

FARNÍ LISTY 5/2010

Neprodejný občasník římskokatolické farnosti Sedlčany. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Sedlčany, Komenského nám. 44, CZ 264 01 Sedlčany; tel.: +420 318 822 970; IČ: 18608817; BÚ: 522364389/0800; E-mail: farnost.sedlcany@centrum.cz; www.farnost.sedlcany.cz. Redakční rada: P. M. Miškovský (tel.: 724 550 009, e-mail: marek.miskovsky@quick.cz), P. M. Vlček (tel.: 607 680 782, e-mail: mavlcek@seznam.cz), B. Němeček, L. Jelen, L. Jelen ml.

Náměty, články a připomínky do příštího čísla 6/2010 posílejte na farní mail nejpozději do 13. 8. 2010. Děkujeme za dobrovolné příspěvky na pokrytí nákladů s vydáváním.

Pravidelné bohoslužby v naší farnosti

	8:00 Sedlčany, Kosova Hora
	9:30 Chlum, Jesenice
Ne	11:00 Dublovice, Počepice *14:30 Vojkov (* 3. Ne v měsíci)
Út	18:00 Sedlčany (Se)
St	9:00 Se, 15:30 Počepice
Čt	*14:00 Dom. duch Vojkov (* 1.Čt) 16:30 Dublovice, 18:00 Se
Pá	9:00 Se, 18:00 Kosova Hora
So	15:00 Dom. duch. Se, 18:00 Se

č. 5/2010
20. června 2010

ČAS ODPOČINKU A PRÁZDNIN

„Všechno má určenou chvíli a veškeré dění pod nebem svůj čas: Je čas rození i čas umírání, čas sázet i čas trhat; je čas plakat i čas smát se, čas truchlit i čas poskakovatBůh všechno učinil krásně a v pravý čas, lidem dal do srdce i touhu po věčnosti.“ (Kaz 3,1-4.11)

Práce většinu lidí naplňuje uspokojením. Přirozeným důsledkem lidské práce, poté co jsme v Adamovi zhřešili (srov. Gn 3,19), je únava. Je to jakýsi poplašný signál potřeby odpočinku. Únava také způsobuje pokles výkonnosti a pozornosti. Lidé na ni reagují různě. Buď příliš brzy (práci pak za ně musí udělat někdo jiný), anebo pracují, dokud jim síly stačí, a pokoušejí se zahánět pocit únavy kávou nebo různými chemickými povzbuzujícími prostředky. Umělé odstraňování pocitu únavy se ale dlouhodobě nevyplácí, není-li organismu alespoň dodatečně poskytnut potřebný odpočinek.

Odpočívát můžeme dvojím způsobem: pasivně a aktivně. Při pasivním odpočinku ustáváme od veškeré činnosti a ničím se nezabýváme. Aktivní odpočinek spočívá ve vystřídání aktivity, která nás unavila, aktivitou jiného druhu, která od nás nevyžaduje tolik úsilí. Náš organismus není při práci zpravidla zatěžován rovnoměrně. Lidé, kteří pracují tělesně, by se měli věnovat v době odpočinku spíše duševní činnosti. Lidé pracující duševně naproti tomu aktivitám tělesným. Aktivní odpočinek je nejen efektivnější než odpočinek pasivní, pokud jde o obnovení práce schopnosti, ale přispívá i k všestrannějšímu rozvoji osobnosti. Pasivní odpočinek má tvořit jen menší část doby vyhrazené pro odpočinek.

V první řadě je potřeba pochopit, že odpočinek není nicnedělání. Lenošení je něco zcela jiného. Spousta lidí umí pracovat, ale neumí odpočívát. Není pravda, že lidé dnes nemají dostatek volného času. Jenom si nedovedou zorganizovat práci tak, aby jim volný čas vybyl.

Odpočinek je tudíž také činnost. Odpočívám-li, konám odpočinek – a on mě potom uschopňuje k další práci. Je potřeba si osvojit pojem „dělat odpočinek“.

Všechno v našem životě má svůj čas. V každé chvíli je čas pro něco. Každý den má svůj čas darovaný nám Bohem pro práci i svůj čas pro odpočinek. Stejně tak i každý týden, měsíc a rok...

(převzato www.vira.cz)

Správnému využití vašeho prázdninového času,

na přímělu Matky Boží Panny Marie, žehnají P. Marek a P. Martin

**Mons. ThDr. Jaroslav
Škarvada
+ 14. 6. 2010
R.I.P.**

V úterý 14. června 2010 ve večerních hodinách zemřel v Praze ve věku nedožitých 86 let Mons. ThDr. Jaroslav Škarvada, emeritní pomocný biskup pražský.

Jaroslav Škarvada se narodil 14. září 1924 v Praze na Královských Vinohradech. Gymnázium, kde pomalu dozrávalo jeho přesvědčení o kněžském povolání, dokončil za okupace v roce 1943. Za války navštěvoval přednášky Studia catholica, neakademického semináře, kde po uzavření vysokých škol bylo možné studovat teologii. Po osvobození ve studiu pokračoval v Římě, kde byl od roku 1945 posluchačem papežské Lateránské a Gregoriánské univerzity a později alumnem české papežské koleje Nepomucenum. Studium ukončil doktorátem. Na kněze byl vysvěcen 12. března 1949. Díky politické situaci v bývalém Československu (vzhledem k internaci kardinála Berana a dalším zásahům proti katolické církvi) byl ovšem jeho návrat do vlasti znemožněn.

Místo návratu domů byl poslán jako kaplan do farnosti San Vito al Tagliamento v Benátsku. Po čtyřech letech, která strávil ve městě, jehož obecní rada ho potom, co se později stal biskupem, jmenovala čestným občanem, působil jako profesor dogmatiky v regionálním semináři v Chieti. Tam vyučoval deset let. Od roku 1965 působil jako sekretář kardinála Berana. Po jeho příjezdu z internace v Radvanově do Říma s ním spolupracoval až do jeho smrti v roce 1969. Od roku 1968 působil jako koordinátor duchovní služby českých krajanů rozptýlených po celém světě a v letech 1970-

1991 byl rovněž spolupracovníkem vatikánského Státního sekretariátu.

Činnost koordinátorů duchovní služby pro uprchlíky z komunistických zemí byla posílena s nástupem papeže Jana Pavla II., který dal exilům komunistických zemí biskupy. Dne 18. prosince 1982 byl otec Škarvada jmenován titulárním biskupem litomyšlským a 6. ledna 1983 byl papežem Janem Pavlem II. v bazilice sv. Petra vysvěcen. Úkolem jeho biskupské služby bylo nadále řízení pastorace českých krajanů v zahraničí. Kromě toho se však na vlnách Hlasu Ameriky, Svobodné Evropy a Vatikánského rozhlasu snažil povzbuzovat české katolíky doma.

V listopadu 1989 se podílel na přípravě svatořečení blahoslavené Anežky. Po pádu komunismu se biskup Škarvada snažil co nejdříve dostat do revolučním děním rozvířené Prahy. Na přání kardinála Tomáška se vrátil domů. Pro Svatého otce sepsal zprávu o dění v Československu a doručil mu pozvání pozdějšího prezidenta Václava Havla k návštěvě ČR. Následně se stal pověřencem svatého otce pro přípravu jeho první slavné cesty do svobodného Československa.

Dne 28. srpna 1991 byl otec Jaroslav Škarvada jmenován pražským světícím biskupem. Od listopadu 1991 do února 2001 zastával funkci generálního vikáře pražské arcidiecéze a od ledna 1993 do září 2002 byl proboštem Metropolitní kapituly u sv. Víta v Praze. Po dovršení 75 let požádal papeže o uvolnění z úřadu biskupa. Jan Pavel II. jeho žádosti vyhověl 25. září 2002.

S našim zesnulým biskupem Jaroslavem Škarvadou se rozloučíme při mši svaté v pondělí 21. června 2010 v 9:30 hodin v katedrále sv. Víta, Václava a Vojtěcha. Jeho tělo bude uloženo do kapitulní hrobky na hřbitově v Praze – Břevnově cca v 11:30 hodin. www.apha.cz

kan P. Josef Nerad. Mač začal v ne příliš vysokém tempu. Na první gól naši vzápětí odpověděli, v sedmnácté minutě však už prohrávali 1:3. Ve dvacáté minutě nastoupili dva pozdě přišedší profesori z teologické fakulty a stav se poněkud vyrovnal. Do poločasu už gól nepadl.

Po změně stran Češi trochu přitlačili a snížili na rozdíl jediného gólu. Potom však začaly ubývat síly. V posledních dvaceti minutách bylo na obou stranách několik gólových šancí, z nichž Češi všechny spálili. Gólově vyjádřeno: se závěrečným hvizdem Moravané zvítězili v poměru šest ku dvěma, čímž nám vrátili loňskou podzimní domácí porážku přesně stejným poměrem.

Co dodat? Zvítězila disciplína, která začíná tím, že na zápas dorazí mužstvo v plném počtu. Pro statistiky snad jen dodat, že věkový i váhový průměr Čechů byl vyšší než Moravanů. Lapidárně to vyjádřil Dr. Petráček: „Chvillemi jsem si připadal jako křižáci u Sudoměře.“

Zapsal P. Marek

Nota Bene

K diskutovanému zavádění předmětu Sexuální výchova na ZŠ doporučuji v časopise RC Monitor (RCM 22/2010 z 13.6.2010, str. 6 a dále) článek *Zase tu máme sexuální výchovu* od Elišky Štaudové z Brna. Článek si je možné přečíst i na webových stránkách: <http://res.claritatis.cz/download/MONITOR-2010-22.pdf>

V době velkých mediálního útoku na Církev je dobré vědět jaká jsou skutečná čísla a pozadí tak hlasně oznamovaného zneužívání dětí v Církvi a srovnat o jaký počet případů se jedná v porovnání s výskytem ve společnosti. Odkaz pro vás:

http://neviditelnypes.lidovky.cz/svet-skutecny-rozsah-sodomie-v-cirkvi-dhi-p_zahranici.asp?c=A100402_200002_p_zahranici_wag

Zveme vás

Počepické dvorní slavnosti

se uskuteční o pouti 27. 6. 2010 od 14 hod v areálu fary v Počepicích. Účast přislíbili Páni ze Zvěřince, přijďte i vy! Občerstvení a živá hudba k posezení i přátelskému setkání.

Pomocníci k organizaci slavností vítají. Seno ze zahrady je k dispozici – jen si trávu posekat a usušit :-)

P. Marek

Slavnost na Chlumu

Oslava 100. výročí založení Kapely Rudy Ešnera z Chlumu a setkání rodáků Nalžovic se uskuteční v sobotu 3. července 2010. Oslavu zahájí mše sv. za zemřelé hudebníky ve 13 hod. v kostele sv. Václava na Chlumu. Program bude dále pokračovat od 15 hod. v zámeckém parku koncertem Dechové kapely Rudy Ešnera a dalším programem až do večera.

UPOZORNĚNÍ

O počepické pouti v **neděli 27. 6.** budou změněny časy bohoslužeb: **Počepice v 9:30 hod, Jesenice v 11 hod.**

V Křepenicích bude poutní mše svatá (ku cti sv. Jana Křtitele) slavena u kapličky v neděli 27. 6. v 9:30 hod. Toho dne mše svatá na Chlumu nebude.

Ve Vojkově bude v červenci nedělní mše svatá ne 18., ale **25. – poutní** a to o 8. hod ranní. Ten den mše svatá v Kosově Hoře nebude.

BOHOSLUŽBY O PRÁZDNINÁCH

Od středy 14. do soboty 24. července jsme na dovolené. V těchto dnech **nebudou v naší farnosti slouženy všednodenní mše svaté.** V neděli 18. 7. 2010 budou mše svaté podle rozpisu, který bude zveřejněn do konce června. V ostatní dny prázdnin budou bohoslužby jako obvykle. Děkujeme za pochopení.

P. Marek a P. Martin.

Kosovohorské varhany

Po předběžné prohlídce pana varhanáře Petra Nožiny v nejbližších dnech navštíví kostel v Kosově Hoře diecézní organolog Ing. Marek Čihař a po jeho souhlasu a doporučení bychom začali generální opravu varhan kostela sv. Bartoloměje. Předpokládané náklady na GO činí okolo 400 tisíc Kč. Plánovaná doba opravy je do konce tohoto roku s tím, že nově rekonstruované varhany by měly slavnostně zaznít o letošních vánocích.

MM

Ozvěny Robinova působení

V srpnu uplyne 10 let od úmrtí Františka Robinova Veselého.

Jeden významný moravský skautský pracovník v roce 1947 řekl: „Vzpomínka, pokud nevyvolá následný dobrý čin, je sentimentální a neúčinná!“

Patřili jsme k ministrantským klukům ze sedlčanského Nového Města. (Název je nepatřičný, neboť v „sedlčanském pravěku“ tam bylo počáteční osídlení.) V roce 1945 jsme 5. července – jak je to dávno – založili 1. oddíl Junáka. Sešlo se nás na 50 kluků. Křesťansky orientovaných – tím je řečeno vše. S ním jsem se účastnil na trojí obnově skautského hnutí na Sedlčansku. Byl jsem poslední, kdo s ním mluvil v pátek, než odešel „do věčných lovišť“.

Šla doba, ale setba z mládí kvete celý život. U Robinova kvetla ve stylu „Zapadlých vlastenců“, pomáhal dobru, jak jen to bylo možné ... Málo se ví, že spolu s tehdejšími řediteli Kovošrotu zachránil třilistou vrtuli z amerického letadla, sestřeleného v dubnu r. 1945 nad Hradištěm. Vyměnil ji za kovový odpad z BIOSu, byl tam totiž vedoucím kovoskladu. Vrtuli asi od roku 1955 ukrývali pod hromadou uhlí, až konečně v roce 1969 byla vrácena na původní

místo na sedlčanském hřbitově, kde je – zatím – dosud.

Sedlčanští si jej spíše budou pamatovat jako každoročního svatého Mikuláše, pro jiné byl „patronem Tomiků“. I turisté by si řekli své. Vzpomínají na přednášky, zájezdy a výlety, které pořádal. Nad oblíbenou stezkou v Bílých skálách, kterou léta udržovat, připomíná Robin malý pomníček. Před více než 12 roky byl členem farní rady, kde se spolu s přítelem Horelem ze Solopysk snažili hájit opravdové křesťanství ...

Vrátím se k úvodu: Robin patřil k těm „Zapadlým vlastencům“, kteří se v každé době snažili zachránit, co mohli ... -Si-

Fotbalové klání

Jak bylo v minulém čísle ohlašováno, dne 31. 5. 2010 se uskutečnilo již osmé zemské fotbalové klání katolického kléru. Tentokrát v Uhlířských Janovicích. Do dne plného mraků jsme vyrazili ze Sedlčan ve třech: já, P. Martin a čerstvý maturant Vojta Kolín. V Janovicích se nám potvrdily chmurné předpoklady stran stavu českého kléru – totiž, že nedáme dohromady jedenáctku. Tušil jsem tuto zradu, a ježto jsem byl zhruba v polovině svého marodění s anginou, tak jsem si pro jistotu nevzal kopačky – tristní stav by mě asi jinak nedal než nastoupit.

Moraváci dorazili v počtu čtrnácti matadorů. Za Čechy bylo i s Vojtou borců osm. Po krátkém vyjednávání byli koupeni za toliko třicet stříbrných (splatných po utkání) dva moravští bratři – kněží coby posila. Mě (churavého) pak P. Kamil přesvědčil, abych se – pro forma – ujal soudcovské role. Bylo mi písnat zápas, do kterého jsem našim borcům přál, aby nedostali desítku a aby to bylo o méně než pět gólů.

Borci vyběhli na silně podmáčený trávník přesně v 15:15 hodin místního času. Slavností výkop provedl pan arcidě-

Legenda o svaté Anně

Vycházíme z předpokladu, že základem každého vztahu je SETKÁNÍ. Aby bylo zejména první setkání vydařenější, předpokládá se umění komunikovat, předávat, přijímat, sdílet a ochotně nahlížet na svět jinými očima. Když jsme se rozhodli v ZUŠ v Sedlčanech pro celoroční téma „Legenda o sv. Anně“, ptali jsme se, co bude tanečníky a herce na této legendě zajímat. Co chceme předat divákům? Jakou roli má v tomto vznikajícím vztahu současný svět a prostředí, ve kterém žijeme? Budou všichni chápat pohybnosti k jednání v daném příběhu, který je pro většinu účastníků vstupem na neznámé území? Porozumí diváci hlavnímu sdělení legendy? Bude toto téma pro jednotlivé aktéry nosné po celý rok? To byly otázky, které v průběhu celého roku ovlivňovaly naši cílevědomou cestu k výslednému představení. Scházeli jsme se každý týden v pátek na zkoušky, na které jsme se postupně všichni začínali těšit, protože to byla cesta opravdu objevná, radostná a dobrodružná.

V improvizacích jsme si rozehrávali všeobecně známé okolnosti období, kdy sv. Anna žila. Vybírali jsme si starozákonní jména, debatovali o společenských zvyklostech, které v té době ovlivňovaly chování a jednání lidí, pojmenovávali jsme si jednotlivá řemesla, reálie, náboženství té doby, okolnosti svatby a narození dítěte. V improvizacích si všichni zkoušeli řešit zadanou situaci, která mohla mít mnoho řešení. Nešlo o výsledek, ale o proces.

V další fázi jsme nacházeli společně téma naší legendy. Hlavní téma legendy jsme nazvali jako „nepřijetí toho, kdo je jiný“. Anna s Jáchymem byli v židovském prostředí vyčleňováni ze společného života, protože neměli dítě, což bylo nepřijatelné pro ostatní. V improvizacích

jsme si např. zkoušeli pocít, jaké to je, když se všichni doslova otočí k jedinci zády, když jdou všichni proti jednomu a otočí tvář, aby ho nemuseli pozdravit. Někdo toto“ zkoušení si“ nechtěl už podruhé opakovat, bylo to velmi výmluvné, jak se Anna s Jáchymem mohli cítit.

Dalo by se psát dlouho o pozitivním vlivu ztvárňování Legendy o sv. Anně. Je krásné sledovat, jak se mění, mísí a obohacují vztahy rodič – dítě, učitel – žák, protože představení se účastní jak profesionálně, tak laici, jak dospělí – rodiče, tak děti. Účastníků je přes osmdesát. Velmi přínosným prvkem je kultovní hudební skupina Repete, kterou založil známý Jaroslav Koupený z Vysokého Chlumce. Po celou dobu jsme se snažili v jednotlivých účastnících probudit zájem a chuť objevovat se navzájem, naslouchat si a dívat se kolem sebe. Být s druhými, vytvářet společné dílo, vzájemně si pomáhat a respektovat jeden druhého. To se nám díky svaté Anně podařilo.

Také Vás zveme na naše představení. Plánovaná vystoupení budou 27. 6. 2010 na Svaté Hoře u Příbrami od 17:00. Dále 31. 7. 2010 od 14:00 před kostelem sv. Anny v Sudějově a ve 21:00 v Uhlířských Janovicích před Komunitním centrem sv. Jiljí. Na podzim budou představení 5. 9. 2010 v Petrovicích a 9. 10. 2010 opět na Svaté Hoře u Příbrami.

Jája Trojanová

*Žij stejně jako ti, kdo tě obklopují.
Žij přirozeně, ale čiň nadpřirozeným
každý okamžik svého dne.*

Sv. Josemaría Escrivá (V 508)

AVÍZO

V případě zájmu začneme na podzim v naší farnosti přípravu na přijetí svátosti biřmování (přijetí velikonoce 2011). Kdo jste tuto svátost křesťanské dospělosti nepřijali a jste už věkem dospělí, kontaktujte nás. Vaši kněží.

Sbírka na povodně

V neděli 13. 6. 2010 proběhla v kostelech naší farnosti sbírka pro postižené povodní na Moravě. V jednotlivých kostelech se vybralo: Sedlčany 16.608,- Kč, Kosova Hora 6.816,- Kč, Počepice 5.661,- Kč, Jesenice 2.845,- Kč, Dublovice 4.530,- Kč, Chlum 3.345,- Kč. **Celkem se vybralo 39.905 Kč.** Výtěžek sbírky byl odeslán Arcidiecézní charitě v Olomouci.

Děkujeme všem dárcům.

Kraj pustých kostelů

(2.část)

Za druhé světové války působila na Benešovsku a Sedlčansku řada vlasteneckých kněží, kteří museli kvůli vystěhovávání odejít ze svých farností. Kromě děkana Bučila, který se stěhoval do Solopysk, tak odešel například i bělický farář Václav Týra, člověk se srdcem na dlaní, který všemožně pomáhal nejen svým farníkům, ale i lidem ze širokého okolí. S velkou účastí pozoroval, jak se okolní vesnice postupně vyprazdňují a sedláci odcházejí ze svých gruntů. Uvolnil hned místo ve stodole i na faře, aby si tam alespoň na čas mohli hospodáři složit obilí, seno a otavu. Jeho zápisky věrně odrážejí, jak roku 1942 stěhování začalo: *Hrozně zkusili moji osadníci, jichž se týkal tento rozkaz. Nikdy nezapomenu, jak hrůzným dojmem na mě působilo, když jsme s p. řídícím Jos. Ludvíkem navštívili Jablonnou 14. 9. t. r. – vystěhovanou, kde obyvatelé hostince "U Rejzků" jako provinilci venku před svým vlastním domem čekali na auto, které by je milosrdně odvezlo, neb dům jejich byl již zamčen a musili klíč odevzdati.*

Stejně jako Sedlčany byla roku 1943 vystěhována i Běllice. Zatímco v Sedlčanech děkan Bučil události těchto let nezažnamenal, bělická farní kronika je zachycuje velmi podrobně. Václav Týra patřil

k farářům sžitým se svými farníky, rozhodl se zůstat až do konce a odejít teprve s posledními. Stalo se tak o Vánocích roku 1943. *Na sv. Štěpána snad do jednoho se sešli osadníci, kteří tu dosud ještě zbyli. Vystoupil jsem na kazatelnu po mši sv. a s osadníky se rozloučil. Ke konci jsem jim dal požehnání a vyzval je, aby sochy a věci z kostela převzali do opatrování. Na konec na varhany zahrál varhaník píseň "Zaplakaly oči, zaplakaly bolem" a "Ty moje otčino, vy česká lada..." Lidé plakali hlasitě a za hlasitého pláče jsem křtil s velmi velikým dojetím. Nejdolemněji na mě však působilo, když jsem přijal Nejsv. Svátost Olt. a svatostánek kostela sv. Máří Magdaleny v Bělici osiřel... P. Ježíš, který byl celá století středem všech osadníků bělických, který je k sobě zval, je těšil, občerstvoval, silil, je živil... i Ten odešel, jako by nemohl dále patřiti na bezpráví, nad něž nepoznala osada většího.* -tz-

Bitva čtyř generálů

Letos se uskutečnil již třetí ročník velké terénní hry „Bitva čtyř generálů“, tentokrát ve „vojenském“ prostoru u Bolechovic. Zúčastnily se jí 4 armády mladých z turistických oddílů: TOM Jeleni se Sedlčan (Bílí), TOM Sedlec-Prčice (Žlutí), TOM Špacírek ze Sedlčan (Červení) a Skauti Nový Knín (Modří). Plných 24 hodin od pátku 7. 5. do soboty 8. 5. hod se vojenskou taktikou a hadrovými koulemi utkali v bitvách o konečné vítězství. Z vojenských zápisků zasloužilého válečného veterána Ládi Jelena ml. uvádíme několik úryvků:

Na bitvu dorazila naše armáda až překvapivě brzy. Na místo určení jsme tedy mohli i s přepočítanými koulemi nepochodovat mezi prvními. Rozlosování kvadrantů sice nedopadlo pro naši armádu úplně nejlépe, ale znalost terénu nám byla velikou výhodou.

Naše tábořiště bylo poměrně vysoko položené, disponovalo výhledem na protější kopec, srázem na severozápadní straně a cestou na straně jižní. Zdravotníka jsme umístili za zmíněnou cestu a zástavu jsme upevnili těsně před sráz. S Filipem jsme začali plánovat první výzvednou akci. Byla mi přidělena průzkumná skupinka tvořená zhruba pěti dalšími průzkumníky. Museli jsme zjistit pozice všech armád. Průzkumná skupinka se pomalu posouvala na kopec Dvořáček (území Modrých) a právě tam jsme zahlédli prchat tříčlennou skupinku Červených. Po kratší honičce se Ovecovi podařilo sestřelit jednoho z nich a naše výprava získala první dvě koule. Další postup jsme směřovali do sektoru, kde přebývali Žlutí. Pomalou chůzí při horním kraji hracího území se naše skupinka dostala bezprostředně k týlu Žlutých. Obránci byli velice nepozorní a nebyť zákazů našeho generála mohla se tato kapitola jmenovat „ukořistění žluté vlajky“. Po delší době si náš Žlutí všimli. Prohodili jsme pár slov a pokračovali jsme na území Červených. Dumákův sektor jsme načali od východu, přičemž se mi moje průzkumná skupinka vzdálila kvůli mé rozvázané tkaničce. Po kratším dohánění bylo ale všechno v pořádku, a tak jsme se vydali hlouběji do území proti kopci. Po průchodu nižším porostem vidíme konečně první lidi. Bohužel se pohled na nic netušící děvčata brzy změnil v modlitbu o záchranu života. Přimo proti nám vyběhlo osmičlenné komando starších bojovníků běžících v řadě jako jeden muž, kteří nás zřejmě zaslechli. Všichni jsme se skrčili k zemi a komando nás zhruba o 10 – 15 m minulo. (...)

Hra byla ukončena a do našeho tábořiště teď putovaly všechny armády s cílem jen tak si zahrát. Jako první dorazili naši dohodnutí spojenci – Žlutí. Navázal jsem přátelský hovor s Pétou Čá-

pem a moje nálada najednou ustrnula na bobu mrazu. Právě on mi oznámil, že všechny cenné věci zůstaly Modrým a Žlutí zkrátka pouze doufají, že za cenu jejich potupy v podobě bodového mínusu, vyhrájí Modří a konečně to vyfouknou Dumákovi.

Při vyhlášení jsem byl letos, v porovnání s minulými léty, nejvíce zklamaný. Zvítězili Červení, a tak jsem prostě jenom zklamanej, že to druhý místo nevyšlo. Můžeme si za to sami.

*Pravda je světlem,
s níž najdeš cestu z temnoty.
Rozžehni je.*

Rabi Nachman (b. Simcha) z Braclavi

Počepická střecha

Jak jste si možná všimli, střecha kostela sv. Jana Křtitele v Počepicích na své západní a jižní straně lodi dostala už definitivní podobu. Na straně jižní přibýly oproti stavu před rekonstrukcí tři střešní vikýře a znovu byla dostavěna nad úroveň střechy štítová zeď oddělující presbytář od lodi. Díky tomuto členění kostel získal něco z původní krásy.

Co je už poněkud smutnější je skutečnost, že jsme tímto prostavěli peníze, které máme v tuto chvíli k dispozici. Spolu s nátěrem šindelové bání, který bude proveden během léta, to je 370 tisíc.

Další nemilou skutečností je, že ministerstvo kultury po volbách pozastavilo udělování veškerých dotací a tak letos už schválených 250 tisíc nejspíš nevidíme. Také žádost o dotaci u krajského úřadu byla zamítnuta.

K úspěšnému dokončení etapy opravy střechy nad oratoří a severozápadního nároží (které by už další zimu jen pod plachtou být nemělo), potřebujeme ještě přes 300 tisíc Kč.

Děkuji vám všem, kteří jste na opravu přispěli a stále přispíváte. Váš P. Marek